

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Roman Bohdanovč Nimylovych**, IČO: 88529053, se sídlem Otýlie Beniškové 1664/14, Plzeň, zastoupen Mgr. Ing. Martinem Holubem, advokátem se sídlem Mánesova 1374/53, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolačí finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2023, čj. 10045/23/5200-10423-705778, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 10. 2023, čj. 57 Af 6/2023-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) doměřil žalobci dodatečnými platebními výměry ze 17. 6. 2021, čj. 1270385/21/2312-50521-403210 a čj. 1270397/21/2312-50521-403210 (dále jen „dodatečné platební výměry“), daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2017 a 2018 a stanovil penále. Proti těmto dodatečným platebním výměrům se žalobce 9. 8. 2021 odvolal. Protože lhůta pro podání odvolání uplynula dne 6. 8. 2021, správce daně tato odvolání podle § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, rozhodnutími z 27. 8. 2021, čj. 1615058/21/2312-50521-403210 a čj. 1614622/21/2312-50521-403210 (dále jen „rozhodnutí správce daně

o opožděnosti odvolání“), zamítl pro opožděnost a odvolací řízení zastavil. Proti těmto rozhodnutím se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud předeslal, že žalobu v části, v níž směřovala proti dodatečným platebním výměřům, usnesením z 24. 5. 2023, čj. 57 Af 6/2023-17, vyloučil k samostatnému projednání a usnesením z 29. 5. 2023, čj. 57 Af 7/2023-16, ji odmítl. Kasační stížnost proti zmíněnému usnesení Nejvyšší správní soud rozsudkem z 29. 2. 2024, čj. 6 Afs 123/2023-31, zamítl.

[3] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou tvrzené nicotnosti rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání a rozhodnutí žalovaného. Žalobce namítal, že stále probíhají daňové kontroly, a proto nemohly být dodatečné platební výměry vůbec vydány, a jsou tedy nicotné. Z toho důvodu mají být podle § 105 odst. 2 písm. c) daňového řádu nicotné jak rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání, tak i rozhodnutí žalovaného. Podle krajského soudu ale žalobce netvrdil žádný zákonný důvod nicotnosti dodatečných platební výměřů. I kdyby správce daně pochybil při doručování oznámení o ukončení daňových kontrol, jak tvrdil žalobce, nemohlo by takové pochybení založit nicotnost dodatečných platebních výměřů. Protože nejsou nicotné dodatečné platební výměry, nebyl dán důvod pro závěr o nicotnosti navazujících rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání a rozhodnutí žalovaného.

[4] Krajský soud se dále zabýval přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Nesouhlasil s žalobní námitkou, že z tohoto rozhodnutí nelze zjistit, jak se žalovaný vypořádal s důkazními návrhy na provedení výslechu žalobce a svědkyně (žalobcovy zmocněnkyně). Důkazy navržené žalobcem žalovaný vypořádal jako nadbytečné, protože nesměřovaly ke skutečnostem relevantním pro rozhodnutí žalovaného, tedy k otázce, zda žalobce včas podal odvolání proti dodatečným platebním výměřům. Týkaly se totiž doručování v průběhu daňových kontrol, které žalovaný vzhledem k podstatě řešené věci (včasnosti odvolání), nepovažoval za relevantní. Žalovanému nelze vyčítat obecné vypořádání se se zmíněnými důkazy, protože odpovídá obecnosti žalobcových důkazních návrhů. Pokud důkazní návrhy měly směřovat k prokázání žalobcova tvrzení, že mu byly písemnosti s dodatečnými platebními výměry vhozeny do schránky až 8. 7. 2021, šlo by stále o důkazy nadbytečné, protože pro rozhodnutí žalovaného nemělo vhození do schránky žádný význam. Pokud šlo o výzvu k vyzvednutí zásilky, i kdyby žalobce při svém výslechu vypověděl, že ji ve schránce nenalezl, nemohlo by to prokázat opak správnosti údajů uvedených v doručence jako veřejné listině a šlo by i v tomto případě o nadbytečný důkaz.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou poukazující na nezákonnost dodatečných platebních výměřů a všech navazujících rozhodnutí z důvodu chybného doručování oznámení o ukončení daňových kontrol. V projednávané věci bylo předmětem řízení rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu se krajský soud i žalovaný mohli v mezích žalobních bodů zabývat pouze tím, zda žalobcova odvolání byla skutečně opožděná. Dodatečné platební výměry představují samostatný předmět soudního řízení a netvoří s rozhodnutími správce daně o opožděnosti odvolání, ve spojení

pokračování

s rozhodnutím žalovaného, jeden celek. Případná vada v doručování oznámení o ukončení daňových kontrol není vadou, která by mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[6] Krajský soud dále uvedl, že součástí žalobních bodů byla pouze námitka nepřezkoumatelnosti, námitka nicotnosti rozhodnutí žalovaného a námitka podstatného porušení procesních předpisů. Z procesní opatrnosti ovšem vypořádal i námitky o tvrzené včasnosti odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Podle krajského soudu žalobce nepodal odvolání proti dodatečným platebním výměrům v zákonné lhůtě. Jak prokazuje doručka, která je součástí správního spisu, 24. 6. 2021 byl učiněn pokus doručit zásilku, ale žalobce nebyl v místě doručení zastížen. Proto mu byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením. Zásilka byla následně uložena a připravena k vyzvednutí na poště a 8. 7. 2021 vhozena do poštovní schránky žalobce. Zásilka s dodatečnými platebními výměry tedy byla v souladu s § 33 odst. 2 a 4 daňového řádu žalobci doručena 7. 7. 2021, neboť se jednalo o nejbližší následující pracovní den po desátém dni od jejího uložení dne 24. 6. 2021, jímž byla neděle 4. 7. 2021. Třicetidenní odvolací lhůta od doručení tak uplynula 6. 8. 2021. Odvolání žalobce z 9. 8. 2021 byla učiněna až po uplynutí odvolací lhůty a byla tedy opožděná. Tvrzení žalobce, že závěr o doručení 7. 7. 2021 je nesprávný, protože se žalobce s dodatečnými platebními výměry fakticky seznámil až 8. 7. 2021, je irelevantní. Podle § 47 odst. 2 daňového řádu nastává fikce doručení písemnosti desátým dnem od jejího uložení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Proto není podstatné, zda a kdy byla zásilka obsahující dodatečné platební výměry vložena do žalobcovy poštovní schránky a žalobce se s ní fakticky seznámil. Podle krajského soudu neexistovaly žádné skutečnosti, které by dostatečně zpochybnil, že 24. 6. 2021 došlo k zanechání výzvy k vyzvednutí zásilky a poučení žalobce v žalobcově poštovní schránce. Řádně vyplněná doručka představuje dostatečný důkaz o pravdivosti údajů v ní uvedených. Konstatování žalobce, že v poštovní schránce nenašel výzvu k vyzvednutí zásilky, není tvrzením, které by vytvářelo věrohodnou verzi reality, že údaj na doručence neodpovídá skutečnosti.

[7] Krajský soud závěrem zdůvodnil neprovedení důkazů navrhaných žalobcem. Listinami zařazenými ve správním spise se v soudním řízení správním dokazování neprovádí. Soud neprovedl důkaz protokolem o zahájení daňové kontroly, kterým chtěl žalobce prokazovat, že byl v průběhu daňového řízení zastoupen. To však bylo nesporné, a současně nešlo o podstatnou skutečnost, protože žalobce netvrdil, že by dodatečné platební výměry byly chybně doručovány právě žalobci. I to bylo v řízení nesporné. Důkaz výsledkem žalobcovy zmocněnkyně byl nadbytečný, neboť se měl týkat doručení oznámení o ukončení daňové kontroly, což nebyla rozhodná otázka. Výsledek žalobce soud neprovedl ze dvou důvodů. Okamžik vhození písemnosti obsahující dodatečné platební výměry nebyl relevantní, a navíc se shodoval s údajem na doručence. K tvrzení, že do žalobcovy schránky nebyly vhozeny výzvy, pak žalobce nepředložil věrohodnou verzi reality, která by byla sto zpochybnit údaje uvedené na doručence.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[9] Podle stěžovatele nedošlo k ukončení daňové kontroly, protože stěžovateli ani jeho tehdejší zmocněnkyni nebylo doručeno oznámení o ukončení daňové kontroly se zprávou o daňové kontrole. To považuje za zásadní procesní vadu způsobující nicotnost dodatečných

platebních výměřů a následujících rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání a rozhodnutí žalovaného. Daňový řád totiž stanoví návaznost jednotlivých institutů, která je nezbytným předpokladem správnosti postupu správce daně. Doručení oznámení o ukončení daňové kontroly se zprávou o daňové kontrole dle § 88a daňového řádu je předpokladem pro vydání dodatečných platebních výměřů, respektive dle § 88a odst. 4 daňového řádu může dojít k doručení oznámení o ukončení daňové kontroly společně se zprávou o daňové kontrole současně s doručením dodatečných platebních výměřů. Ani jedna z těchto variant však nenastala. Krajský soud nezohlednil důležitost doručení oznámení o ukončení daňové kontroly se zprávou o daňové kontrole. Nepřiložení zprávy o daňové kontrole k oznámení o ukončení daňové kontroly má dle důvodové zprávy k § 88a daňového řádu vliv na účinnost oznámení o ukončení daňové kontroly. V dané věci ale k oznámení o ukončení daňové kontroly nedošlo. Nedoručené oznámení nemůže mít právní účinky, a proto nemohou mít jakékoliv právní účinky ani dodatečné platební výměry, které jsou tak zjevně nicotné.

[10] Zmíněná procesní vada může být zařazena i pod § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu, a krajský soud pochybil, pokud dodatečné platební výměry neposoudil z tohoto důvodu jako nicotné. Krajský soud také nesprávně vyložil § 105 odst. 2 daňového řádu jako taxativní ustanovení, pokud podle krajského soudu nelze pro jiné důvody prohlásit dodatečné platební výměry za nicotné. Zároveň krajský soud námitku nicotnosti dodatečných platebních výměřů vypořádal nedostatečně.

[11] Stěžovatel následně zopakoval žalobní argumentaci k nicotnosti dodatečných platebních výměřů za zdaňovací období let 2017 a 2018. Výše zmíněná daňová kontrola nebyla ukončena a stále probíhá. Správce daně nebyl oprávněn zasílat zmocněnkyni stěžovatele do datové schránky oznámení o ukončení daňové kontroly s ohledem na rozsah oprávnění zmocněnkyně uvedený v plné moci. Oznámení o ukončení daňové kontroly s protokolem o daňové kontrole mělo být doručeno přímo stěžovateli.

[12] K závěru krajského soudu, že v tomto řízení nelze namítat nezákonnost dodatečných platebních výměřů, stěžovatel namítl, že rozsudek NSS z 8. 3. 2018, čj. 5 Ads 171/2016-22, nelze aplikovat na řešenou věc. Zmíněný rozsudek se týkal správního řízení vedeného podle správního řádu. V řešené věci se ale správní řád neužije. Dále stěžovatel uvedl, že zmíněný rozsudek vyloučil možnost zabývat se zákonností rozhodnutí, stěžovatel ale namítal nicotnost rozhodnutí.

[13] Stěžovatel dále namítl, že důkazní návrhy na provedení svého výsledku a výsledku jeho tehdejší zmocněnkyně formuloval dostatečně konkrétně. Ty se týkaly vadného doručování oznámení o ukončení daňové kontroly. Navrhované důkazy jasně provázal se svými tvrzeními, tato provázanost plynula již z toho, že důkazní návrhy uvedl hned v závorce po skutkových tvrzeních. V řízení před krajským soudem pak stěžovatel navrhoval provedení důkazu svým výsledkem ke skutečnosti, že ve své schránce nenalezl výzvu k vyzvednutí si písemnosti obsahující dodatečné platební výměry.

[14] Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, jak krajský soud odůvodnil neprovedení důkazu protokolem o zahájení daňové kontroly. Právě to, komu mělo být doručováno oznámení o ukončení daňové kontroly před vydáním dodatečných platebních výměřů, je důležité

pokračování

pro posouzení řádnosti doručení oznámení, oprávnění správce daně k vydání dodatečných platebních výměrů a jejich nicotnost.

Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný se ztotožnil s právním posouzením krajského soudu. Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Argumentace stěžovatele o neukončení daňové kontroly z důvodu nedoručení oznámení o ukončení daňové kontroly a s tím související nezákonnost dodatečných platebních výměrů se míjí s předmětem nyní řešené věci. Tím jsou rozhodnutí konstatující opožděnost odvolání a jedinou relevantní skutečností pro posouzení jejich zákonnosti je otázka včasnosti podání těchto odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Rozhodným momentem pro řádné posouzení věci je tak okamžik doručení dodatečných platebních výměrů, proti kterému stěžovatel nic nenamítá. Lichá je také námitka nicotnosti. Nicotnost rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání a rozhodnutí žalovaného, kterou stěžovatel odvíjí od tvrzené nicotnosti dodatečných platebních výměrů, nelze shledat. Postup správce daně, který zamítl odvolání proti dodatečným platebním výměrům a odvolací řízení zastavil podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu, byl podloženo doručenkou jako veřejnou listinou, která je součástí správního spisu, a je v souladu se zákonem. Krajský soud se náležitě vypořádal i s veškerými důkazními návrhy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel namítal nicotnost rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání a rozhodnutí žalovaného, kterou odvozuje od nicotnosti dodatečných platebních výměrů. Krajskému soudu vytýká nedostatečné vypořádání této námítky, jakož i nesprávnost jeho úvah.

[18] Rozhodnutí daňových orgánů, která jsou předmětem tohoto soudního řízení, jsou rozhodnutími, jimiž byla odvolání stěžovatele zamítnuta a odvolací řízení bylo zastaveno, protože odvolání byla podána po lhůtě, tedy opožděně [§ 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu]. Daňové orgány se tedy věcně nezabývaly odvoláními stěžovatele. Rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání a rozhodnutí žalovaného odráží skutečnost, že nebyla naplněna jedna ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit. Proto také nejsou odvoláním napadená rozhodnutí (dodatečné platební výměry) na základě opožděného odvolání současně potvrzovány. Rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání a rozhodnutí žalovaného totiž netvoří s pravomocnými prvostupňovými rozhodnutími (dodatečnými platebními výměry) jeden celek. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu, a nemůže se zabývat zákonností dosud pravomocného prvostupňového rozhodnutí (rozsudek NSS z 5. 12. 2003, čj. 5 A 14/2002-35, č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu NSS z 26. 8. 2008, čj. 8 As 51/2006-105, rozsudky NSS z 30. 9. 2008, čj. 8 As 51/2006-112, z 27. 11. 2008, čj. 2 As 53/2007-111, z 23. 12. 2009, čj. 5 As 105/2008-135, z 23. 4. 2010, čj.

5 As 10/2010-75, z 12. 10. 2016, čj. 7 As 195/2016-21, z 21. 9. 2017, čj. 5 Azs 32/2017-39, atd.). Není rozhodné, že se tato judikatura týká správního řádu. Na stejném principu je totiž postaveno i řízení podle daňového řádu. Rozdíl je pouze v tom, že pro opožděnost odvolání zamítá a odvolací řízení zastavuje správce daně a žalovaný posléze jeho rozhodnutí přezkoumává. Další rozdíl spočívá v tom, že podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu se odvolací řízení spolu se zamítnutím odvolání zastavuje, zatímco podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolání pouze zamítá. Žádný z těchto rozdílů však nic nemění na tom, že rozhodnutí o opožděnosti odvolání netvoří s pravomocnými prvostupňovými rozhodnutími jeden celek. Tímto Nejvyšší správní soud rovnou vyvrací námitku poukazující na nesprávně použitou judikaturu.

[19] Na tato omezení poukázal v napadeném rozsudku rovněž krajský soud, který se správně odmítl zabývat zákonností dodatečných platebních výměrů a zákonností procesu, který předcházal jejich vydání. Stejně ovšem měl postupovat i ve vztahu k namítané nicotnosti dodatečných platebních výměrů. K případné nicotnosti rozhodnutí správního orgánu přihlíží krajský soud dle § 76 odst. 2 s. ř. s. z úřední povinnosti (i bez návrhu), ovšem pouze v případě, že se jedná právě o rozhodnutí, proti němuž žaloba směřuje, a nikoliv rozhodnutí, proti němuž žaloba, jako v nyní posuzované věci, směřovat nemůže. Na tomto závěru opět nic nemění § 105 odst. 1 písm. c) daňového řádu, podle něhož je nicotné rozhodnutí, pokud bylo vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně. Tento vztah by totiž mezi dodatečným platebním výměrem vydaným správcem daně a rozhodnutím o odvolání platil tehdy, pokud by se obě tato rozhodnutí zabývala meritem věci. Jak již však bylo vysvětleno, takový vztah mezi rozhodnutími vydanými v této věci není. Rozhodnutí správce daně o opožděnosti odvolání a rozhodnutí žalovaného se zabývají oddělenou a samostatnou otázkou včasnosti podaného odvolání a nikoli daňovou povinností stěžovatele. Za těchto okolností jsou proto zcela irelevantní veškerá stěžovatelova tvrzení týkající se údajné nicotnosti dodatečných platebních výměrů za zdaňovací období let 2017 a 2018. Těmito námitkami se nelze meritorně zabývat a prostor k takovému přezkumu neměl ani krajský soud.

[20] I ve vztahu k namítané nicotnosti tedy měl krajský soud stěžovateli vysvětlit, že tyto jeho úvahy se mívají s podstatou žalobou napadeného rozhodnutí. V tomto směru tedy Nejvyšší správní soud koriguje závěry krajského soudu.

[21] Navíc vada týkající se doručování dodatečných platebních výměrů, kterou namítal stěžovatel, pokud by mu hypoteticky bylo možné přisvědčit, by představovala toliko nezákonnost rozhodnutí, nikoliv jeho nicotnost, v tom by tedy měl krajský soud pravdu.

[22] Tvrzením, že dostatečně formuloval své důkazní návrhy a provázal je se svými argumenty, stěžovatel navazuje na citaci z bodu 23 rozsudku krajského soudu. V této části rozsudku se krajský soud zabývá námitkou přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, konkrétně tím, zda žalovaný dostatečně odůvodnil neprovedení navrhovaných důkazů. Ačkoli krajský soud vyjádřil pochybnost o srozumitelnosti vyjádření stěžovatele stran toho, co hodlá navrhovanými důkazy prokazovat, dovedl, že to byly okolnosti doručení oznámení o ukončení daňové kontroly. Za dostatečnou reakci žalovaného pak považoval jeho vyjádření, že tvrzení stěžovatele týkající se doručování v rámci doměřovacího řízení a průběhu daňové kontroly se netýkají předmětu věci, z čehož podle krajského soudu implicitně vyplývá, že navrhované důkazní návrhy jsou nadbytečné, protože se vztahují

pokračování

k irelevantním skutečnostem. Stěžovatel přitom v kasační námitce také tvrdí, že jeho důkazní návrhy směřovaly k prokázání doručení oznámení o ukončení daňové kontroly. S krajským soudem se tedy shoduje v tom, k prokázání čeho směřovaly jeho důkazní návrhy vznesené v odvolacím řízení. Další navazující úvahy krajského soudu však již nesporně. Tato námitka tedy ve skutečnosti proti závěrům krajského soudu vůbec nebrojí, a nelze ji ani považovat za kasační námitku.

[23] Dalším dílčím argumentem stěžovatel poukazuje na své tvrzení, že před 8. 7. 2021 (pozn. Soudu: to mu byly do schránky vloženy písemnosti obsahující dodatečné platební výměry) ve své schránce nenalezl výzvu k vyzvednutí si písemnosti od správce daně. Na provedení důkazu doručenkou pak reagoval návrhem na provedení svého výsledku, aby prokázal své tvrzení o nenalezení výzvy. Touto dílčí argumentací však stěžovatel žádným způsobem nereaguje na odůvodnění krajského soudu, který v bodech 49, 50 a 60 rozsudku neprovedení důkazu výsledkem stěžovatele k této okolnosti odůvodnil tím, že jeho výpověď by sama o sobě nemohla prokázat opak správnosti údajů uvedených v doručence jako veřejné listině. Ke zpochybnění údajů na doručence byl podle krajského soudu stěžovatel povinen uvést taková skutková tvrzení, která vytvářejí věrohodnou verzi reality, že údaje uvedené na doručence neodpovídaly skutečnosti. Strohé tvrzení stěžovatele, že výzvu nenalezl, podle krajského soudu takovým tvrzením není. Úkolem stěžovatele je reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Uplatněnou argumentaci v podobě obecného nesouhlasu nicméně nelze ani z hlediska jejího obsahu považovat za přípustnou kasační námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost věcně projednatelná, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu (usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[24] Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, jak krajský soud odůvodnil neprovedení důkazu protokolem o zahájení daňové kontroly. Krajský soud k tomu v bodě 56 rozsudku uvedl, že tímto protokolem chtěl stěžovatel prokázat, že byl v průběhu daňového řízení zastoupen. To však podle krajského soudu nebylo sporné, a současně nešlo o podstatnou skutečnost, protože stěžovatel netvrdil, že by dodatečné platební výměry byly chybně doručovány právě stěžovateli. Pokud ale stěžovatel na toto odůvodnění reaguje tak, že zdůrazňuje důležitost zjistit, komu bylo doručováno oznámení o ukončení daňové kontroly, nereaguje vůbec na argumentaci krajského soudu. I tato námitka je proto nepřípustná.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z přípustných kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. listopadu 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu